నిస్సంశయం

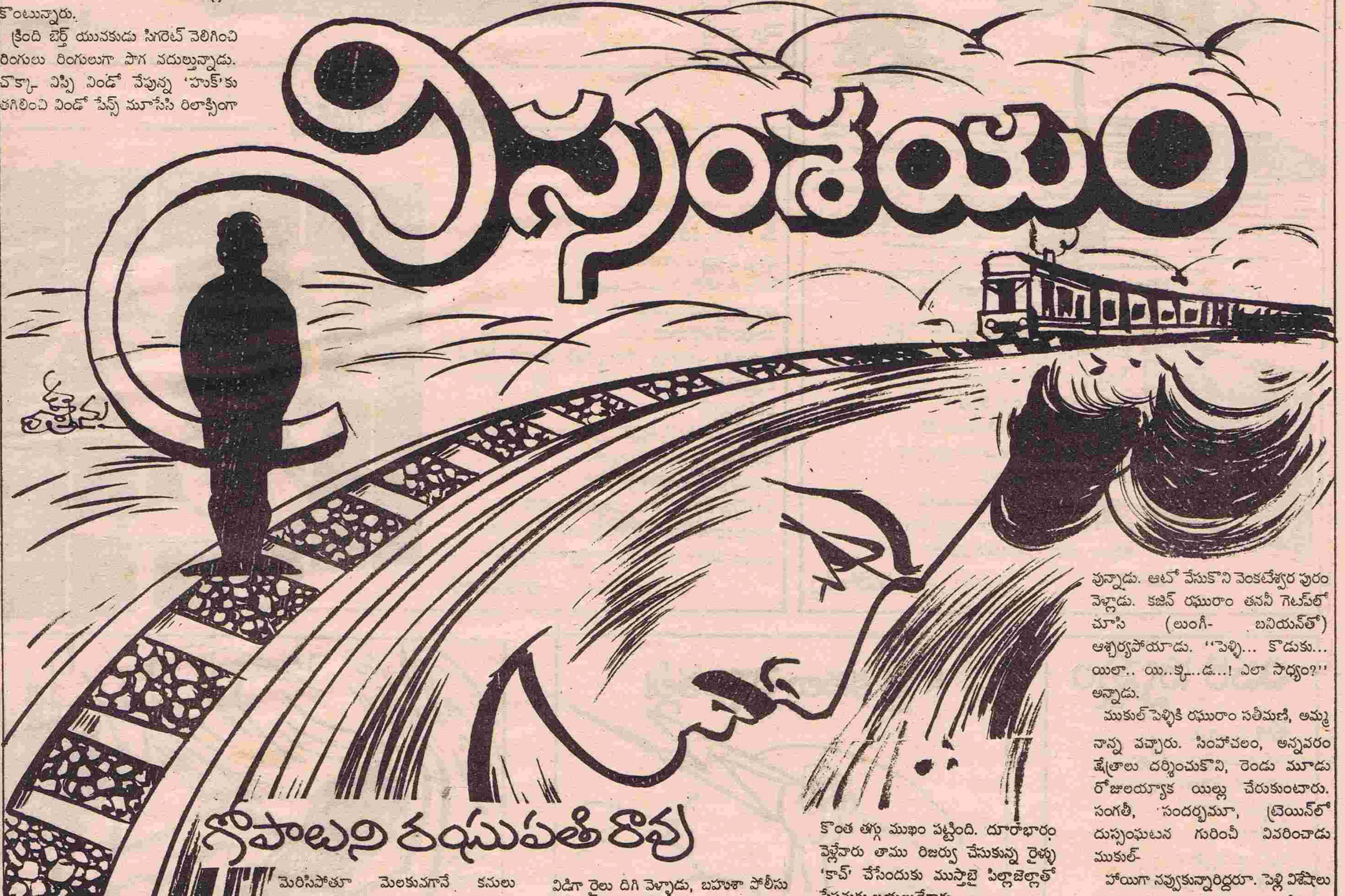

గోపాలుని రఘుపతి రావు

మద్రాసు ఓ పెళ్ళికి అటెండయి తిరిగి వస్తూ 'కోడంబాక్కం' స్టేషనులో సబర్బన్ ట్రెయిన్ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు ముకుల్. 10 గంటలకు 'జి.టి'ని 'సెంట్రల్'లో కాచ్ చెయ్యాలి. రిజర్వేషన్ కూడా వుంది. 'సెంట్రల్' చేరే సరికి 9.30 అయింది. ట్రెయిన్ ఫ్లాట్‌ఫారంపై సిద్ధంగా వుంది. లౌడ్ స్పీకర్లలో దాన్ని గురించిన ప్రకటనలు తమిళ, ఆంగ్ల భాషల్లో వినిపిస్తున్నాయి. తను ఎక్కవలసిన బోగీని వెతుక్కుంటూ మెయిన్ స్టేషన్నుంచి చాలదూరం వచ్చాడు. పిండారబోసినట్లున్న వెన్నెలలా నియాన్ దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. తన బెర్త్ ఎదురుగా క్రింద ఓ యువకుడు, పై బెర్త్‌లో అధునాతనంగా కనిపిస్తూ పరిమళాలు వెదజల్లుతున్న ఓ యువతి వున్నారు. వారిద్దరూ మాట్లాడుకొనే ధోరణి చూస్తే వారు 'పరిచితులే' అన్న నమ్మకం కలుగుతోంది. వారు 'అరవం'లో మాట్లాడు కొంటున్నారు.

క్రింది బెర్త్ యువకుడు సిగరెట్ వెలిగించి రింగులు రింగులుగా పొగ వదుల్తున్నాడు. చొక్కా విప్పి విండో వేపున్న 'హుక్'కు తగిలించి విండో పేన్స్ మూసేసి రిలాక్సింగా మారాడు. ఆ యువతి ధోరణేనిబట్టి ఆమె నెల్లూరు వెడుతోంది. యువకుడు విజయ వాడ వెడుతున్నాడు. టైం పది గంటలు. వారు ప్రక్క-ప్రక్కనే ముకుల్ ఎదురుగా కూర్చున్నారు. ముకుల్ పై బెర్త్ ఖాళీగానే వుంది. యువకుడు ''ఒక్క మినిట్ ప్లీజ్!'' ఆంగ్లంలో అంటూ బయటికి వెళ్లి రెండు 'మినరల్ వాటర్ బాటిల్స్' తెచ్చి ఒకటి ఆమెకిచ్చాడు. ఆమె మొహమాట పడుతూనే అందుకుంటూ ''థాంక్స్'' చెప్పింది.

ఆమె తన బెర్త్ 'ఆక్యుపై' చేశాక యువకుడు లైట్స్ 'ఆఫ్' చేసాడు. స్యూట్‌కేస్ ఓ పెన్‌చేసి ముఖ్యమైన కాగితాలుగా కనిపిస్తున్న ఏవో డాక్యుమెంట్లు సరిచూసుకొని లాక్‌చేసి బెర్త్ క్రింద పెట్టాడు. ముకుల్ ఇదంతా గమనిస్తూ తన సహజ ధోరణిలో ప్యాంట్, షర్టు విప్పేసి లుంగీ కట్టుకొని బనీన్‌పై బెర్త్‌మీద నడుం వాల్చాడు. 'బూట్స్' బెర్త్ క్రింద వుంచాడు. బ్రీఫ్ కేస్‌లో మిగిలిన బట్టలుంచి తలక్రింద పెట్టుకున్నాడు. ట్రెయిన్ లయబద్ధంగా కదులుతోంది. మద్రాసు శివార్లు దాటేప్పుడు ఏదో ఫ్యాక్టరీ వుంది కాబోలు 'కెమికల్స్' వాసన వస్తోంది. ట్రాక్ ప్రక్కన వున్న గృహాలు మధ్యగా ట్రెయిన్ దూసుకు వెళ్తోంటే ఓ రకమయిన 'స్లాపింక్' ధ్వని వినవస్తోంది. నెమ్మదిగా కనులు కూరుకు పోతున్నాయి.

పెళ్ళిలో తను చూసిన ఓ అందాల రాచిలుకే గుర్తుకు వస్తోంది. తెల్లని దేహఛాయ, లిప్‌స్టిక్ వేసినట్లు కనిపించే ఎర్రని పెదాలు, తెల్లని అందమైన పలువరుస, అందంగా నుదురుపైన ముందుకు వ్రేలాడే విధంగా కురచగా కత్తిరించిన ఒత్తయిన జుత్తు. అన్నిటినీ మించి 'సోషియబుల్'గా 'మూవ్' అయ్యే ఆమె స్వభావం ముకుల్‌ను అలరించాయి. ఒక్క కుదుపు! మెలకు వచ్చింది. ఏదో స్టేషను.

దీపాల్లేవు. అడగటానికి ఎవరూ లేరు. ప్రక్కన చూశాడు. నెట్టెడ్ బనీన్‌తో హుందాగా కాళ్ళు చాపుకొని వెల్లికిలా పడుకొని గాఢంగా నిద్రిస్తున్న యువకుడు. అప్రయత్నంగా కళ్ళు పైబెర్త్‌మీదికి దృష్టి సారించాయి. మొహంపై కాంతి పడుతుండగా వింత అందాలతో మెరిసిపోతూ మెలకువగానే కనులు మూసుకొని పడుకొన్న అందాల యువతి!

నిద్ర చెదిరింది. మరల కళ్ళు మూసు కున్నాడు. పగలంతా హడావిడీగా తిరిగాడేమో కాళ్ళు నెప్పెడుతున్నాయి. తను పెళ్ళిలో చూసిన అందాల సుందరి. పేరు తెలీదు! ఆమె జ్ఞాపకం వస్తోంది. తమాషా ఏమిటంటే ఆమె తనకు బంధువు కాకపోయినా వారి స్నేహితుల అమ్మాయి కావటం మూలాన్న ఆమెను మరోసారి చూడగలిగే అవకాశం లేకపోలేదన్న నమ్మకం అతనికి హాయినిస్తోంది.

మరల నిద్ర. ఏదో హడావిడీ. ''చాయ్, కాఫీ!'' అరుపులు. కాంతివంతమైన లైట్లు. అదేదో స్టేషను. విండో తెరిచి చూశాడు. గుర్తున్న పరిసరాలు. నెల్లూరు! 'నెల్లూరు' అనగానే ఆ యువతి గుర్తుకు వచ్చి అప్రయత్నంగా పైకి చూశాడు. ఆమె అక్కడ లేదు. ''బహుశ 'టాయ్‌లెట్'కి వెళ్లి వుండవచ్చును'' అనుకొగానే ఖాళీగా వున్న లగేజీ! ''అవును ఆమె నెల్లూరులో దిగి వుంటుంది'' అనుకుంటూండగా, యువకుడు నిద్రలేచి యువతి బెర్త్‌కేసి చూసి, ఆమె దిగిపోవడంతో ఆశ్చర్యపోయి సిగరెట్ వెలిగించుకొందుకు కాబోలు స్యూట్‌కేస్ కోసం క్రిందికి దిగి ఆశ్చర్యంగా ''నా స్యూట్ కేస్ మిస్సయింది!''- ఆంగ్లంలో అరిచాడు.

''మీరు ఒకరు నిద్రిస్తున్నప్పుడు మరొకరు మెల్లకువగా వుండవలసింది!?!'' అన్నాడు ముకుల్ ఆంగ్లంలో.

''నేనొక్కడినే గదా ప్రయాణిస్తున్నాను?''

''మరి ఆమె?''

''ఆమె ఎవరో నాకు తెలియదు!''

''మీ మాటల్నిబట్టి ఆమె మీకు చెంది వుంటారను కున్నాను!''

''మోసం జరిగింది! ఆమె దగా చేసింది!!''

''ఇవన్నీ మామూలే. కొత్త వాళ్ళను నమ్మకూడదు!''- ఈ హడావిడీకి నిద్రలేచిన ఓ యాభయ్యేళ్ల వ్యక్తి అందుకున్నాడు.

''స్యూట్‌కేస్'లో మా కంపెనీకి చెందిన ల్యాండ్, మెషినరీ డాక్యు మెంట్లున్నాయి. ఇరవై వేలు క్యాషుంది. ఇంకా బ్యాంక్ డ్రాఫ్టులు కూడా వున్నయి.'' అంటూ కంట తడిపెట్టిన ఆ యువకుని చూసి జాలిపడకుండా వుండలేక పోయాడు, ముకుల్.

యువకుడు బనీను-ప్యాంటుతో హడా విడిగా రైలు దిగి వెళ్ళాడు, బహుశా పోలీసు కంప్లయింట్ ఇవ్వడం కోసం.

రెండేళ్ళనాటి ఈ సంఘటన గుర్తుకు వచ్చినప్పుడల్లా ముకుల్ ఒళ్ళు జలదరిస్తుంది. ఎందుకంటే తనకు రాత్రి ప్రయాణాల్లో బనీను-లుంగీపై నిద్రించే అలవాటుంది. దాన్ని మానుకోలేక పోవడం. అతని బలహీనత!!

★★★

ముకుల్ తన అనుభవాన్ని చెప్పినపుడు ప్రియ పొట్ట చెక్కలయ్యేలా నవ్వింది. ''నిజంగానా?'' అంది.

''అవును, నిజం!'' ''నీ తోడు!!'' అన్నాడు.

''ఎందుకలా చేస్తావ్?''

''నాకు స్వేచ్ఛగా తినడం, బ్రతకడం ఇష్టం!''

''నాకు తెలుసు!'' అంది ప్రియ ప్రేమగా ముకుల్ వంక చూస్తూ.

''కానీ ఇప్పుడు మేం తోడు వున్నాంగా? అలా జరగదు!'' అంది మూడేళ్ళ బుజ్జి వంక చూస్తూ.

''మేం! అంటే నీవూ బుజ్జీనా? ఇంకా నయం. నీకు చల్లగాలి తగిలితే నిద్ర దానంతటదే ముంచుకు వస్తుంది'' అన్నాడు ముకుల్ ఆమెను ఉడికిస్తూ.

''అప్పటి సంగతి సరే! ఇప్పుడు వేరండీ! చెయిన్ కట్టి తాళం వేస్తే లగేజి ఎక్కడికీ పోదు.'' అన్న ప్రియ మాటలకు మౌనంగా తలూపి రెండో బెర్త్‌పై 'ఫాన్' తనవేపు త్రిప్పుకొని ఒక ప్రక్కకు ఒత్తిగిలి నీలం కాంతిలో ప్రియనే చూస్తూ పడుకొన్నాడు. బుజ్జికి ప్రత్యేకించి ఓ బెర్త్ తీసుకున్నప్పటికీ ప్రియ, బుజ్జి లోయర్ బెర్త్ పైనే ఎడ్జస్టయి మూడో బెర్త్ ఖాళీ పెట్టారు. దానిపైన కొంత లగేజి వుంది. విద్యుద్దీప కాంతిలో మంచు కడిగిన ముత్యంలా మెరిసిపోతూ కనిపించే ప్రియవంక చూస్తూంటే ముకుల్‌కు ఓ ముఖ్య సంఘటన గుర్తుకు రాసాగింది.

★★★

ఆ ఉదయం ముహూర్తానికి తనకు ప్రియకు మూడు ముళ్ళూ పడ్డాయి. ప్రియను మద్రాసు పెళ్ళిలో చూసి, ఆమెను ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకొన్నాక అతని జీవితాశం నెరవేరిందన్న భావనతో హాయిగా అనిపించింది. పెళ్ళి కోలాహలం రాత్రికి కొంత తగ్గ ముఖం పట్టింది. దూరాభారం వెళ్లేవారు తాము రిజర్వు చేసుకున్న రైళ్ళు 'కాచ్' చేసేందుకు ముస్తాబై పిల్లాజెల్లాతో స్టేషనుకు బయలుదేరారు.

★★★

వాల్టేర్ స్టేషను హడావిడీగా వుంది. ప్రియ నాన్నగారిది ఆ వూరు కావడంతో ముకుల్ వివాహం విశాఖలో జరిగింది. రకరకాల వైదిక మంత్రాలతో కూడిన వివాహ తంతు ముగిసే సరికి ఒంటి గంటయింది. తన ఎంగిలి ప్రియ విస్తట్లో వేసే ఘట్టంలో బంధువుల హాస్యోక్తులతో మారు మ్రోగింది భోజనశాల.

తను కంపెనీ మేనేజింగ్ పార్ట్‌నర్. బిజినెస్ పనులు వదల్లేక తనూ బయలుదేరాడు ముకుల్.

కంపార్ట్‌మెంట్‌లో రకరకాల మనుషులు, రకరకాల భంగిమల్లో కనిపిస్తున్నారు. బెడ్డింగులు పరిచి కుంభకర్ణ సేవకు ముస్తాబ వుతున్నది కొందరయితే, అప్పర్ బెర్త్ వాళ్ళచే అడిగించుకొనే దాకా పత్రికా పఠనం చేస్తూ కూర్చున్నారు కొందరు. తనది మూడో బెర్తేమో ఎవరితో సంబంధం లేకుండా ఆక్రమించుకొన్నాడు.

రైలు సామర్లకోట చేరింది. ఉక్కగా వుంది. కిటికీలు తెరిస్తే దొంగల భయం అని భావించిన లోయర్ బెర్త్‌వాళ్ళు 'విండో పేన్స్' మూయడంవల్ల ఉబ్బరిస్తోంది. తనకు ప్రాబ్లెం లేదు. రాత్రి ప్రయాణాల్లో లుంగీ-బనీనుతో పడుకొంటాడు. తలక్రింద లగేజి వుంచుకొని ఊహల్లోకి వెడుతున్నాడు. ఎదురుగా ప్రియ కవ్విస్తూ- నవ్విస్తూ ముద్ద మందారంలా తన పెదవులను ఆమె అధరాలతో మూస్తున్న ఆమె! ఆ దేవత సేవలో తను! ఆమె లాలన, బుజ్జగింపుల్లో ఎదపొంగిన అనుభవం. తన పాద సేవకోసం ఆమె అతని 'షూస్' తీసి దూరంగా వుంచిన సవ్వడి. తన శరీరాన్ని హాయిగా నిమురుతూ ఆమె ఒడిలో తన తలను వుంచుకొంది.

ఒక్క 'జెర్క్'తో రైలు ఆగటంతో ముకుల్ కల చెదిరింది. కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. ఏదో స్టేషను. కోలాహలం! 'టీ-చాయ్- కాఫీ!' అరుపులు. లేచి కూర్చున్నాడు. విజయవాడ! తన కాళ్ళ దగ్గర వదిలిన 'షూస్' కనిపించలేదు. 'బ్రీఫ్‌కేస్' కూడ కనిపించలేదు. సంభ్రమాశ్చర్యాలతో పాటు ఒకింత భయం కూడా వేసింది. అదృష్టవశాత్తు టికెట్టు సాక్సులో వుంది.

రైలు దిగాడు. విజయవాడలో తన కజిన్ వున్నాడు. ఆటో వేసుకొని వెంకటేశ్వర పురం వెళ్లాడు. కజిన్ రఘురాం తననీ గెటప్‌లో చూసి (లుంగీ- బనియన్‌తో) ఆశ్చర్యపోయాడు. ''పెళ్ళి... కొడుకు... యిలా.. యి..క్క..డ...! ఎలా సాధ్యం?'' అన్నాడు.

ముకుల్ పెళ్ళికి రఘురాం సతీమణి, అమ్మ నాన్న వచ్చారు. సింహాచలం, అన్నవరం క్షేత్రాలు దర్శించుకొని, రెండు మూడు రోజులయ్యాక యిల్లు చేరుకుంటారు. సంగతీ, సందర్భమూ, ట్రెయిన్‌లో దుస్సంఘటన గురించీ వివరించాడు ముకుల్.

హాయిగా నవ్వుకున్నారిద్దరూ. పెళ్లి విశేషాలు మాట్లాడుతూ వుండగా రాత్రి గడిచింది. ప్రొద్దున రఘురాం బట్టలు వేసుకొని హైద్రాబాద్ చేరాడు ముకుల్.

ఇప్పుడు మూడు సంవత్సరాల తరువాత భార్య, కూతుళ్ళతో విశాఖ వెళుతుంటే ఆ సంగతి గుర్తుకొచ్చింది. తన అనుభవం చెబితే పొట్ట చెక్కలయ్యేలా నవ్వింది ప్రియ.

''ఇప్పుడు మీకూడా నేనున్నాను! ఓ నాలుగ్గంటలు మీరు హాయిగా నిద్రపొండి! నేను లగేజీకి కాపలా వుంటాను. మీరు లేచాక నేను నిద్రపోతాను.'' పరిష్కారం చూపిస్తూ సలహా ఇచ్చింది ప్రియ.

ప్రయాణీకులు రకరకాల భంగిమల్లో నిద్రపోతూ, మేల్కొని, పిచ్చాపాటి మాట్లాడుతూండగా రైలు అదేమీ పట్టనట్లు పరుగెడుతోంది.

ఏదో చిన్న స్టేషను వేగంగా దాటుతోంది- వింత శబ్దాలు చేస్తూ ఎక్స్‌ప్రెస్. బుజ్జిని దేహానికి హత్తుకొని మేల్కొని మత్తుగా కనిపిస్తోంది, పల్చని దీపకాంతితో నైటీలో ప్రియ. ఆమెను మోహంగా చూస్తూ నిద్రలోకి జారుకున్నాడు ముకుల్. లుంగీ-బనీన్లతో 'నిస్సంశయం'గా ప్రయాణిస్తున్నాడు.

రైలు లయబద్ధంగా ధ్వనులు చేస్తూ చీకట్లో తన గమ్యం వైపు ప్రయాణిస్తోంది- విసుగు, విరామం లేకుండా!!